

EXPUNERE DE MOTIVE

PENTRU BĂTRÂNII NOȘTRI, MAI TÂRZIU POATE FI PREA TÂRZIU

Bătrânii noștri nu sunt o masă amorfă, fără identitate. Bătrânii noștri au nume și prenume. Sunt părinții, bunicii sau străbunicii noștri.

Bătrânii noștri au construit o țară. A venit războiul și a distrus-o. Bătrânii noștri și-au îngropat morții, și-au șters lacrimile și au purces la reconstruirea ei. Au plătit daune de război, au acceptat curbele de sacrificiu, au făcut muncă patriotică, au lucrat voluntar pe șantierele patriei. Și nu s-au plâns.

Cu sudoarea bătrânilor noștri s-au construit Transfăgărășanul, tunelul de la Bumbești-Livezeni, autostrada București - Pitești, metroul bucureștean, Canalul Dunăre – Marea Neagră, Casa Poporului, sistemul hidroenergetic, centrala atomoelectrică de la Cernavodă, marile combinate siderurgice, sisteme de irigații, șantiere navale, rețeaua electrică, rețeaua feroviară, zeci de mii, sute de mii de locuințe și multe, multe altele.

Bătrânii noștri au mâncat „salam cu soia”, au primit pâine, zahăr, ulei și făină cu porția, pe cartelă, au stat în frig punându-și o haină în plus pe ei, în multe localități distribuția energiei electrice fiind doar de patru ore dintr-o zi, ani la rând, și au achitat întreaga datorie la FMI de peste 10 miliarde de dolari. Bătrânii noștri nu ne-au lăsat datorii. Din contră. Au cotizat și pentru pensiile decente la care sperau. Și nu s-au plâns.

Bătrânii noștri au strâns, din munca lor, în vistieria țării, miliarde de dolari.

Bătrânii noștri „și-au rupt bucătura de la gură” ca să ne crească și să nu simțim lipsurile, și-au cârpit hainele, au făcut economii ca să ne „țină” la școală sau ca să ne ajute să ne cumpărăm „un acoperiș deasupra capului”.

Bătrânii noștri ne cresc și acum copiii și nepoții. Cu dragoste. Și nu se plâng. Strâng din puținul lor o sută de lei s-o dea copilului când pleacă la facultate...

După o muncă de-o viață, părinții, bunicii, străbunicii noștri au ajuns bătaia de joc a guvernanților. Se pare că dumnealor suferă de gerontofobie. Niciodată nu sunt bani când este vorba despre părinții, bunicii sau străbunicii noștri.

Îi vezi la piață cum își caută mărunțișul pentru un kilogram de mere. De alte fructe exotice, n-au - săracii - bani. Te doare sufletul când îi vezi cum oftează în fața unei vitrine cu prăjituri și cum trec mai departe înghițindu-și lacrimile umilinței. În magazine se uită de zece ori la un preț, compară și apoi cumpără cel mai ieftin produs. Uneori nici pe acesta nu și-l pot permite. Pentru că le mai trebuie bani și pentru medicamente. Și acestea sunt scumpe. Și multe.

În România, bătrânețea înseamnă sărăcie, izolare și boală. După pensionare, oricât de tragic sună, moartea devine singura așteptare. Pentru ea, bătrânii noștri se pregătesc așa cum odinioară se găteau pentru o sărbătoare sau o vacanță.

Este drept? Este corect? Este uman?! Este creștinește?! Este constituțional? Nicidecum.

S-au furat miliarde de euro. Țara a fost scoasă la mezat. Nu avem bani pentru pensiile bătrânilor noștri?! O minciună sfruntată!

„În bătrânețea lor, orice mișcare, orice cuvânt, ar trebui să fie pentru noi un tropar. Un semn de binecuvântare a lui Dumnezeu pe umerii noștri aplecați în uitare. Cât îi mai avem, Dumnezeu ne poate vorbi față către față. Pentru că prin ei și-a manifestat, vizibil, iubirea Sa către noi, darul Său către ei și către noi înșine. Noi, rod al acestei străfulgerări de har statornicit în temple de ființă.

În fiecare clipă, cu fiecare ezitare a noastră, ne moare câte un bătrân în suflute. Suspînul lor ne urmărește aprig, răsunându-ne neiertător în inimă. Când zugravul de la Voroneț, pe zidul mănăstirii, așezase în icoană, lângă Maica Domnului, pe acel bătrân cioban de pe la noi, în portul său românesc, cu siguranță că va fi avut înaintea ochilor icoana cutremurătoare a bunicului abătut în uitare, părăsit de ai săi, și luat în grijă de Maica Domnului.

Niciodată bătrânii noștri nu rămân singuri. Rugăciunile lor se fac scară de lumină către cer, pe care coboară îngerii să le zugrăvească icoanele de dor. Dacă noi uităm să le sărutăm mâinile obosite de truda căutării lor, obrații sidefați în așteptare, Dumnezeu îi cheamă la El să le restaureze iubirea fracturată de nepăsare.

Iar, la plinirea vremii, va trebui să dăm răspuns de întârzierile, ezitățile și uitările noastre. Nu atât de durerea lor, cât de ceea ce am pierdut noi prin slăbirea legăturii cu ei. Fiindcă, nu-i așa, una din întrebările majore care ne vor fi puse la marea Întâlnire, va fi aceea a iubirii: Ai iubit îndeajuns ceea ce ți-am oferit să iubești? Acesta va fi iadul: durerea de a nu mai putea iubi ceea ce ai ignorat să iubești..., spune Romeo Petrașciuc.

*

* *

În timpul celui de-al doilea război mondial, mai multe declarații internaționale au afirmat în mod solemn responsabilitatea statelor pe planul economic și social, încurajând reinnoirea drepturilor pozitive (Charta Atlanticului, Declarația de la Philadelphia, Charta Națiunilor Unite etc.).

Declarația Universală a Drepturilor Omului adoptată la 10 decembrie 1948 de Adunarea generală a Națiunilor Unite prevede în art. 22 că „fiecare persoană, în calitate de membru al societății, are dreptul la securitate socială; ea este îndreptățită să obțină satisfacerea drepturilor economice, sociale și culturale, indispensabile demnității și liberei dezvoltări a personalității sale, grație efortului național...”

În completare, art. 5 prevede: „orice persoană are dreptul la un nivel de viață suficient pentru asigurarea sănătății, bunăstării sale și a familiei în special în ceea ce privește alimentația, îmbrăcăminte, locuința, îngrijirile medicale, precum și serviciile sociale necesare; ea are dreptul la securitate în caz de șomaj, boală, invaliditate, văduvie, bătrânețe, și în alte situații de pierdere a mijloacelor de subsistență ca urmare a unor împrejurări independente de voința sa.”

Organizația Internațională a Muncii a adoptat în această materie Convenția nr. 102/1952 privind securitatea socială.

Adoptarea acestei convenții a marcat o nouă etapă în legislația internațională a securității sociale; ea a introdus obiectivul unui nivel minim de securitate realizabil în toate țările lumii, indiferent de gradul de dezvoltare economică.

Iar Constituția României prevede:

Art. 20:

(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

Art. 47:

(1) Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.

(2) Cetățenii au dreptul la pensie, la concediu de maternitate plătit, la asistență medicală în unitățile sanitare de stat, la ajutor de șomaj și la alte forme de asigurări sociale publice sau private, prevăzute de lege. Cetățenii au dreptul și la măsuri de asistență socială, potrivit legii.

De ani de zile INS nu mai calculează valoarea coșului minim de consum pentru corelarea veniturilor cu un venit minim care să acopere aceste cheltuieli. Au fost perioade când s-a renunțat la impozitarea pensiilor. Ani la rând pensionarii nu au fost obligați să contribuie la asigurările sociale de sănătate. Și statul a avut bani.

Mai mult, impozitarea ar trebuit efectuată fie la intrare, fie la ieșire. În cazul pensiilor, impozitarea se face dublu.

*

* *

Art. 138 alin. (2) din Constituția României prevede următoarele: Guvernul elaborează anual proiectul bugetului de stat și pe cel al asigurărilor sociale de stat, pe care le supune, separat, aprobării Parlamentului.

Drepturile constituționale se judecă, de regulă, individual, uneori, comun și, rareori, colectiv. Resursele financiare ale statului implică complexitate legislativă și necesită o abordare constituțională pentru un ansamblu de legi, pentru care Parlamentul trebuie să legifereze colectiv. Codul fiscal nu poate fi modificat de Guvern, prin Ordonanță de Urgență, pentru că Parlamentul trebuie să adopte toate

modificările din Cod și modificările din Bugetul Public Național, pe care modificările din Codul fiscal le creează. Adică, odată cu Ordonanța de Urgență, trebuie automat respectată Legea nr. 500/2002, Legile de rectificare a Bugetelor Publice Naționale și/sau Legile anuale ale Bugetelor Publice Naționale.

Toate ordonanțele de urgență au modificat componenta Venituri la Bugetul de Stat fără a avea legi de rectificare ale Bugetului de stat, operând modificări fără a fi aprobate de Parlament cu consecințe deosebit de grave asupra economiei românești și cu încălcarea Legii nr.

Ordonanțele de Urgență nu pot să aprobe bugetul, deci sintagma „prin lege” nu este corectă în domeniul fiscal. Nu pot să aprobe bugetul, pentru că în momentul în care o ordonanță de urgență modifică o taxă, automat taxa are efect asupra Bugetului Public Național, ori bugetul poate fi rectificat numai printr-o lege de rectificare aprobată de Parlament.

Din punct de vedere constituțional, taxele și impozitele fac parte din categoria de venituri reglementate prin bugetul anual al României, conform Legii nr. 500/2002. Formarea resurselor financiare ale statului reprezintă sistemul de impuneri, care se aprobă de Parlament sub forma unui buget de stat propus de Guvern și votat în lege de Parlament. Luând în considerare prevederile constituționale, rezultă că, în conformitate cu art. 56 din Constituție, „Taxele și impozitele sunt îndatoriri fundamentale.”; art. 137, „Formarea (...) resurselor financiare ale statului (...) sunt reglementate prin lege.”; și art. 115 alin. (6), „Ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, (...) și îndatoririle prevăzute de Constituție”, rezultă că formarea resurselor financiare ale statului (sistemul de taxare și impozitare, ca resursă a bugetului de stat votată PRIN LEGE de PARLAMENT) nu poate fi reglementat de ordonanțe de urgență. **Noțiunea „prin lege” se referă indubitabil numai la acțiunea Parlamentului în conjunctura art. 138 alin. 2 din Constituție. Guvernul nefiind legiuitor.**

Modificările art. 4 ale Codului Fiscal au o condiționalitate expresă și specială la aprobarea de către Parlament, pentru că orice modificare a veniturilor fiscale rectifică Bugetul de Stat cu trimitere la Legea Finanțelor Publice nr. 500/2002, dar și la Legile de stabilire a Bugetului de Stat precum și la Legile de rectificare a Bugetului de Stat.

1. Guvernul, nu poate modifica legislația fiscală, pentru că modifică Bugetul Public Național, și orice modificare a Bugetul Public Național se poate face numai prin LEGE de Rectificare Bugetară, aprobată de Parlament. Din 29 de ordonanțe de urgență care modifică Codul fiscal, până în 2010, niciuna nu face referire la o Lege de Rectificare Bugetară și nicio lege de adoptare a ordonanțelor de urgență nu face referire la o Lege de Rectificare Bugetară, fiind ilegale.

2. Dacă ordonanțele de urgență nu îndeplinesc cerințele adoptării în regim de urgență și nu cuprind elementele de fapt și de drept care să motiveze situația extraordinară și urgența ce se impune la ordonanța de urgență, potrivit art. 115 alin. (4) din Constituția României, ne aflăm în fața unei nelegalități administrative, așa cum arată:

– **Punctul 2 din Avizul Consiliului Legislativ nr. 2126/29.12.2004 pentru adoptarea Legii nr. 163/2005**

– **Punctul 3 din Avizul Consiliului Legislativ nr. 1298/28.09.2007 pentru adoptarea Legii nr. 61/2010**

– **Punctul 2 din Avizul Consiliului Legislativ 316/13.04.2009 pentru adoptarea Legii nr. 227/2009.**

Modificările Codului fiscal și Codului de procedură fiscală, date prin Ordonanțe, Hotărâri și Ordonanțe de Urgență se plasează deasupra legii, încălcând Constituția, drepturile și îndatoririle cetățenești.

Separarea puterilor în stat

Din punct de vedere economic, Bugetul Public Național este modul în care Legislativul controlează activitatea economică a Executivului, conform art. 102 alin. (1) din Constituție și este aprobat de Parlament în fiecare an, în baza art. 138 alin. (2) din Constituție, precum adunare generală a acționarilor controlează activitatea unei societăți. Justiția (NU Curtea Constituțională) este a treia putere în stat și trebuie să corecteze aplicarea legii, acolo unde celelalte puteri o încalcă, pentru nelegalitatea ordonanțelor de urgență, ordonanțelor și hotărârilor, chiar și pentru nelegalitatea legilor.

Cele două categorii mari ale Bugetului Public Național sunt veniturile, stabilite conform art. 139 alin. (1) numai prin lege, și cheltuielile (fiind un buget de execuție are o procedură strictă cu privire la cheltuieli (art. 138 alin. 5) – „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare”). Orice modificare a Bugetul Public Național se poate face numai conform Legii nr. 500/2002 – Legea Finanțelor Publice, care prevede:

Art. 4 alin. 1 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă arată că actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte, fiind, conform alin. 2, stabilite prin Constituția României. Art. 139 alin. (1) din Constituția României prevede că „Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege,” pentru a se asigura predictibilitatea legilor și prevalența Constituției ca suport obligatoriu al legii și în vederea apărării legalității și a stabilității economice. Acest articol din Constituție nu a dat Guvernului autoritate în domeniul fiscal.

Actul administrativ fiscal se bucură de prezumția de legalitate, care, la rândul ei, se bazează pe prezumția autenticității și veridicității, fiind el însuși un titlu executoriu. Principiul legalității actelor administrative presupune însă ca autoritatea publică să nu încalce legea. În procesul executării actelor administrative trebuie un anumit echilibru și garanții de echitate, iar legea trebuie să ofere individului o protecție adecvată împotriva arbitrariului. Dacă construcția legii este nelegală și actele subsecvente sunt nelegale. Până azi, 45 de Ordonanțe de Urgență, 8 Ordonanțe simple și 6 Hotărâri de Guvern au măcelărit Codul fiscal, schimbările aducând haos în economia românească.

*

* *

Sursa de finanțare o reprezintă bugetul de stat.

Guvernul, prin Ministerul de Finanțe, va calcula impactul bugetar.

Senator ALDE, Cristiana-Irina Anghel

